

ΑΔΕΛΦΟΙ, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδιάς καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν· 2 μαρτυρῶ γάρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. 3 ἀγνοοῦντες γάρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στήσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν. 4 τέλος γάρ νόμου Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι. 5 Μωϋσῆς γάρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζῆσεται ἐν αὐτοῖς· 6 ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; τοῦτ' ἐστὶ Χριστὸν καταγαγεῖν· 7 ἢ τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; τοῦτ' ἐστὶ Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. 8 ἀλλὰ τί λέγει; ἐγγύς σου τὸ ρῆμά ἐστιν, ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ' ἐστὶ τὸ ρῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν. 9 ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ· 10 καρδίᾳ γάρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Αδελφοί, ἡ σφοδρὴ ἐπιθυμία τῆς καρδιάς μου καὶ ἡ δέηση μου στὸν Θεὸ εἶναι νὰ οδηγηθῶν οἱ Ἰουδαῖοι στὴ σωτηρία. Μπορῶ νὰ σας βεβαιώσω πὼς ἔχουν ζῆλο Θεοῦ, ἀλλὰ χωρὶς τὴ σωστὴ γνώση. Γι' αὐτὸ, στὴν πράξη ἀγνοοῦν τὸ γεγονός πὼς μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ δικαιοῦσῃ τὸν ἄνθρωπο, καὶ προσπαθοῦν με κάθε τρόπο νὰ δικαιωθῶν με τὰ ἔργα τους. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς δὲν ἀποδέχτηκαν τὴ δικαίωση πὺ προσφέρει ὁ Θεὸς μέσω τοῦ Χριστοῦ. Γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ τέλος τοῦ νόμου, ἀφοῦ ἐκπληρῶνει τὸν σκοπὸ του, δίνοντας τὴ σωτηρία σ' ὅποιον πιστεύει. Ὁ Μωυσῆς γράφει γιὰ τὴ δικαίωση πὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν νόμο, ὅτι ὅποιος πράττει σύμφωνα με τὴς ἐντολές τοῦ νόμου, θὰ βρεῖ σ' αὐτές τὴ ζωὴ. Γιὰ τὴ δικαίωση ὅμως πὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν πίστη, λέει: Μὴν ἀναρωτηθεῖς, ποῖος μπορεῖ ν' ἀνέβει στὸν οὐρανό; γιὰ νὰ κατεβάσει δηλαδὴ τὸν Χριστό. Οὔτε νὰ πεις, μπορεῖ νὰ κατεβῆ στὸν ἄδη; γιὰ ν' ἀνεβάσει δηλαδὴ τὸν Χριστὸ ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Ἀλλὰ τί λέει; Κοντὰ σου εἶναι ὁ λόγος, στὸ στόμα σου καὶ στὴν καρδίᾳ σου, καὶ ἐννοεῖ τὸν λόγο τῆς πίστεως πὺ κηρύττουμε. Ἀν ὁμολογήσεις με τὸ στόμα σου πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριος καὶ πιστέψεις με τὴν καρδίᾳ σου πὼς ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, θὰ βρεῖς τὴ σωτηρία. Πραγματικά, ὅποιος πιστεύει με τὴν καρδίᾳ του, οδηγεῖται στὴ δικαίωση, κι ὅποιος ὁμολογεῖ με τὸ στόμα, οδηγεῖται στὴ σωτηρία.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΤΝΩΣΜΑ

Κυριακὴ Ἐ' Ματθαίου (Θεραπεία δύο δαμονιζομένων)

Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ ἐν Ἄθῳ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἕξι μαθητὲς του

«Πρέπει νὰ γνωρίζεις καὶ νὰ θυμάσαι πάντα πὼς εἶσαι μὴ πεσμένη ὑπάρξη. Καθὼς ἐπέσες με τὴ λογικὴ καὶ τὴν ἐλεύθερη βούλησή σου, με τὰ ἴδια αὐτὰ ὄπλα, φωτισμένα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνισχυμένα με τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, νὰ σηκωθεῖς ἀπὸ τὴ πτώση σου.»

Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης

²⁸ Τω καιρῷ ἐκεῖνω, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκεῖνης. ²⁹ καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν λέγοντες· Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἤλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσει ἡμᾶς; ³⁰ ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη. ³¹ οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν λέγοντες· Εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. ³² καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑπάγετε. οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων· καὶ ἰδοὺ ὄρμησεν πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι. ³³ οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν ἀπήγγειλαν πάντα καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων. ³⁴ καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν. Καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

«Όταν εμεῖς, τηρώντας τις εντολές του Θεοῦ, θέλουμε να θεραπεύσουμε το θέλημά μας από όλες τις αδυναμίες, από όλες τις αρρώστιες του, από ὅλο τον θάνατό του, στην πραγματικότητα θεραπεύουμε τον εαυτό μας από κάθε αμαρτία και εξορίζουμε από τον εαυτό μας κάθε τι εφάμαρτο. Ναί! Όσο ολόκληρος ο άνθρωπος επιποθεί τον Θεό, όσο στ' αλήθεια αγωνίζεται να απαρνηθεί τον εαυτό του και να ακολουθεί τον Χριστό, να σηκώνει τον Σταυρό, να σηκώνη τον Σταυρό του Χριστοῦ, τότε αληθινά λαμβάνει από τον Κύριο Ἰησοῦ Χριστό την θεία δύναμη. Διότι, ὅπως έχει λεχθεῖ, ο Σταυρός «ἡμῖν τοις σωζομένοις δύναμις Θεοῦ ἐστί» (Α΄ Κορ. α' 18). Ἡμῖν, για μένα και για σένα και για κάθε άνθρωπο. Όταν αποφασίσεις να βιάσης τον εαυτό σου να σηκώσεις τον σταυρό σου, να! ἐσὺ τὴν ἴδια στιγμή λαμβάνεις θεία δύναμη. Αυτή τὴν δύναμη τὴν δίνει ο Κύριος για να μπορέσεις να νικήσεις κάθε αμαρτία μέσα σου, να μπορέσεις να νικήσεις κάθε κακό, κάθε κακή συνήθεια, να μπορέσεις να παιδαγωγήσεις τὴν γλῶσσα σου να μὴ λέγει ἀπρεπα λόγια, να παιδαγωγήσεις τὸ μάτι σου να μὴ βλέπει ἐκεῖνα που δεν πρέπει να βλέπει. Ὅλη ἡ ζωὴ σου να γίνῃ χριστοειδής. Χάριν τίνος; Χάριν του Χριστοῦ. Για να εγκατοικίσης τον Χριστό μέσα σου! Να, αὐτός εἶναι ο σκοπός μας, αὐτό εἶναι τὸ ὄραμά μας, αὐτό εἶναι ἡ ἀνάπαυσις και ἡ εἰρήνη και ο αἰώνιος παράδεισος τῆς ψυχῆς μας, κάθε ἀνθρώπινης ψυχῆς. Χωρὶς τον Χριστό ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ δεν εἰρηνεύει...»

Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς

Εκεῖνο τον καιρῷ, ὅταν ἔφτασε ο Ἰησοῦς στην περιοχή των Γεργεσηνῶν, τον συνάντησαν δύο δαιμονισμένοι που ἔρχονταν ἀπὸ τα μνήματα, τόσο φοβεροί, που κανένας δεν τολμοῦσε να περάσει ἀπὸ κείνο τον δρόμο. Και με κραυγές του ἔλεγον: «Τι δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μ' ἐμᾶς, Υἱὲ του Θεοῦ; Ἦρθες ἐδῶ να μας βασανίσεις πριν τὴν ὥρα μας;» Μακριὰ ἀπ' αὐτοὺς ἔβασκε ἕνα μεγάλο κοπάδι χοίρων. Και οἱ δαίμονες τον παρακαλοῦσα λέγοντας: «Ἄν εἶναι να μας διώξεις, ἄφησε μας να πάμε στο κοπάδι των χοίρων». Κι ἐκεῖνος τους εἶπε: «Πηγαίνετε». Αὐτοὶ βγήκαν και πήγαν στο κοπάδι των χοίρων. Και ὅλο το κοπάδι ὄρμησε και γκρεμίστηκε στη λίμνη και πνίγηκαν μέσα στα νερά. Οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν, πήγαν στην πόλη και ἀνάγγειλαν ὅλα τα συμβάντα και ὅτι ἔγινε με τους δαιμονισμένους. Βγήκε τότε ὅλη ἡ πόλη να συναντήσῃ τον Ἰησοῦ, κι ὅταν τον εἶδαν, τον παρακάλεσαν να φύγει ἀπὸ τὴν περιοχή τους. Ο Ἰησοῦς ἐπιβίβαστηκε στο πλοῖο, διέσχισε τὴ λίμνη και ἦρθε στην πόλη του.

Ο Θεός θέλει να βοηθήσει τους κεκοιμημένους, γιατί πονάει για τὴ σωτηρία τους, ἀλλὰ δεν το κάνει, γιατί ἔχει ἀρχοντιά. Δεν θέλει να δώσει δικαίωμα στο διάβολο να πει: Πως τον σώζεις αὐτόν, ἐνῶ δεν κοπίασε; Όταν εμεῖς προσευχόμαστε για τους κεκοιμημένους, Του δίνουμε το δικαίωμα να ἐπεμβαίνει. Περισσότερο μάλιστα συγκινεῖται ο Θεός ὅταν προσευχόμαστε για τους κεκοιμημένους παρά για τους ζώντες. Γι' αὐτό και ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τα κόλλυβα, τα μνημόσυνα. Τα μνημόσυνα εἶναι ο καλύτερος δικηγόρος για τις ψυχές των κεκοιμημένων. Ἐχουν τὴ δυνατότητα και ἀπὸ τὴν κόλαση να βγάλουν τὴ ψυχὴ. Κι ἐσεῖς σε κάθε Θεία Λειτουργία να διαβάσετε κόλλυβα για τους κεκοιμημένους. Ἐχει νόημα τὸ σιτάρι: Σπείρετε ἐν φθορά, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσία (Α΄ Κορινθ, κεφ 15, ἐδ 42) (δηλαδὴ συμβολίζει τὸ θάνατο και τὴν ἀνάσταση του ἀνθρώπου), λέει ἡ Γραφή ...

Ὅσιος Παῖσιος ο Ἁγιορείτης